MLADÁ FRONTA

EROTIC

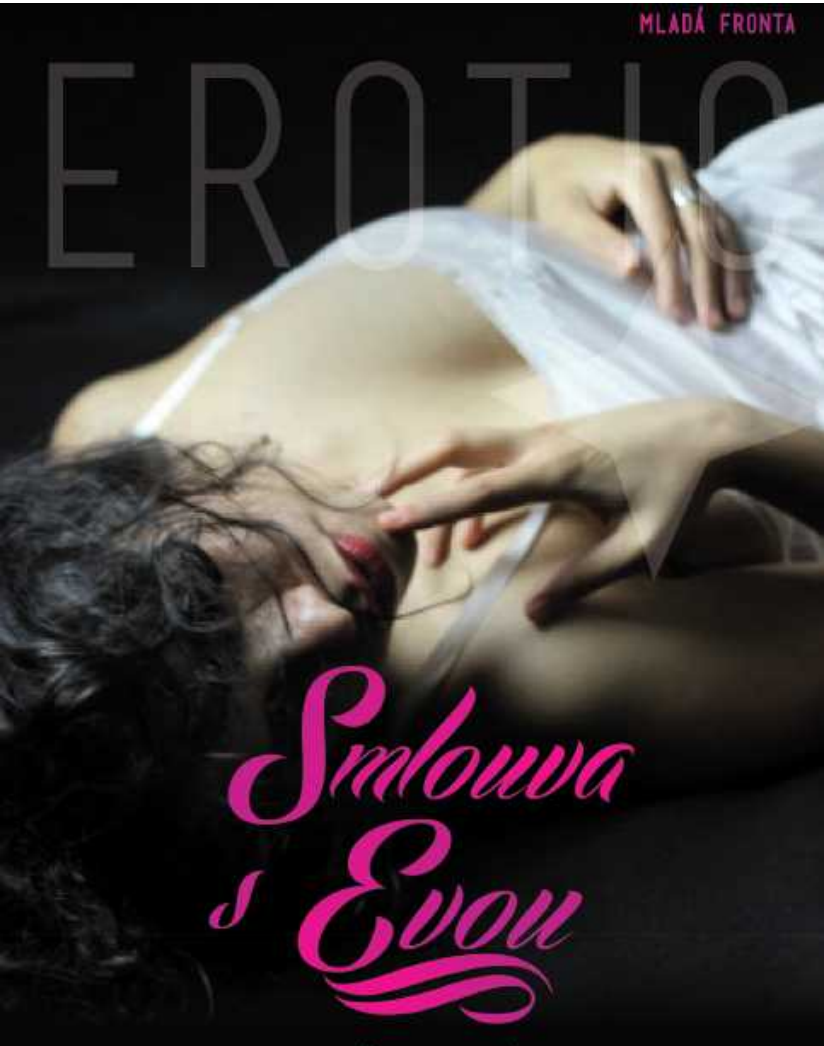

Smlouva s Evou

ZKOUŠKA LÁSKY

JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

Jitka VOLFOVÁ

Smlouva s Evou

Zkouška lásky

MLADÁ FRONTA

Copyright © Jitka Volfová, 2013

I.

DUBEN

Ze zamyšlení Evu vyrušilo zazvonění telefonu.

„Ahoj, mami," ohlásila se.

„Ahoj Evo. Máme s Frantou tenhle víkend volno, přijď k nám v neděli na oběd. Udělám kuře po provensálsku, to máš ráda, viď?" lákala ji matka.

„To víš, že mám, díky za pozvání, mami. Přijdu před dvanáctou, jako vždycky," odpověděla Eva.

Odložila telefon a zase se vrátila ke svým myšlenkám.

Chudák máma, pomyslela si, už se na to nemůže dívat, jak se pořád trápím. Neví jak mi pomoct, tak se snaží zvednout mi aspoň na chvíli náladu jídlem, co mám ráda. Hlavně, že už se konečně přestala vyptávat, i když dodnes neví, proč vlastně jsme se s Adamem rozešli. Sice jsem jí řekla, že mě zmlátil, ale proč to udělal a že mě kromě toho i hnusně znásilnil, o tom nemá ani ponětí. Naštěstí nemá moc času nade mnou dumat, v práci jí to nedovolí fronta před pokladnou a doma ji snad rozptýlí František.

Tiše si povzdechla a šla si uvařit kávu. Byl poslední dubnový pátek, od jejího rozchodu s Adamem už uplynulo šest týdnů, ale rány na duši se jí nehojily, spíš to bylo naopak čím dál horší. Do školy chodila jako bez života, učila jako náměsíčná, nic ji nebavilo, o nic neměla zájem. Pocit prázdnoty, marnosti a nenahraditelné ztráty ji provázel na každém kroku.

Proč jenom mi Adam pořád tak zoufale schází? ptala se sama sebe už snad posté. Kdy se konečně zbavím vzpomínek na jeho úsměv, pohlazení, objetí, milé slůvko?

Ani vědomí, že Adam je na tom zřejmě podobně, jí moc nepomáhalo. Usuzovala tak z jeho e-mailů a esemesek, které jí vytrvale posílal a které se od sebe příliš nelišily:

Evičko, moc mi chybíš. Nerozmyslíš si to? Je mi moc smutno. Nevrátíš se? Tolik se mi po tobě stýská, miláčku! Vrať se ke mně, nemůžu na tebe zapomenout!

Za těch šest týdnů se s ním viděla jen jednou. Koncem března jí volal s prosbou, aby s ním šla do divadla na operu. Nejdřív to kategoricky odmítala, ale trval na svém, vstupenky dostal od ní a s nikým jiným

nepůjde. Když nechtěla ustoupit, dokonce jí dal ultimátum: buď půjdou spolu, nebo je nechá propadnout. Nakonec se tedy nechala přesvědčit, ale dopředu ho upozornila, aby nepočítal s ničím jiným než s návštěvou divadla. Vyzvedl ji před jejím domem, ale už v autě mezi nimi komunikace vázla a ani před začátkem představení nebo o přestávce to nebylo o nic lepší. Po představení ji odvezl domů, sotva zastavil před jejím domem, hned sahala po klice.

„Ahoj," řekla tiše.

Rychle ji chytil za ruku.

„Počkej přece! Snad tolik nepospícháš. Nepozveš mě dál?"

Beze slova zavrtěla hlavou.

„Ani na chvilku?" prosil.

„Ne, bylo by to pro oba ještě horší než je to teď," odpověděla.

„To už snad ani nejde!" povzdychl si. „Moc rád bych si s tebou popovídal, chtěl bych vědět, jak se ti teď žije," naléhal.

„Jenom popovídal? Tomu nevěřím. Oba přece dobře víme, jak by to nejspíš dopadlo."

„No a co? I kdyby se to stalo, svět se přece kvůli tomu nezboří."

„To sice ne, ale jednou jsme se rozešli a mělo by to tak zůstat," povzdychla si a kousla se do rtů. „Právě tomuhle jsem se chtěla vyhnout, proto jsem s tebou nechtěla jít."

Adam chvíli mlčel.

„Možná máš pravdu," připustil. „Strávit s tebou večer a pak se vrátit domů sám, to je jako obracet nůž v ráně."

„Tak vidíš," řekla, ale pak v ní přece jen zvítězila ženská zvědavost. „To se za těch čtrnáct dní neobjevila nějaká utěšitelka?"

„Žádnou jsem nehledal," odpověděl okamžitě. „Mám v hlavě i v srdci jenom jednu jedinou a pořád doufám, že jí chybím právě tak moc, jako chybí ona mně."

„Už musím jít," řekla tiše a otevřela dveře.

Adam si povzdychl, znovu ji vzal za ruku, chvíli ji držel ve své, pak si ji přiložil k tváři a začal líbat konečky jejích prstů, hezky jeden po druhém.

Eva stáhla váhavě ruku zpět.

„Tak ahoj," řekl zklamaně. „A děkuju ti, že jsi se mnou šla."

„Ahoj," odpověděla tiše a vystoupila z auta.

Tehdy proplakala skoro celou noc. Další rána ji čekala hned několik dní nato. Šla ve škole po chodbě a nečekaně se před ní objevil Dominik, Adamův syn z prvního manželství.

„Ahoj Evo," pozdravil ji. „Nebo už ti nemůžu říkat Evo, když už nejsi s tatínkem?" zeptal se opatrně.

„Říkej mi, jak chceš," zamumlala a snažila se rychle zmizet, aby si Dominik nevšiml, jak jí při pohledu na něj vhrkly do očí slzy.

Dominik jako by tatínkovi z oka vypadl, jejich neuvěřitelná podoba ji málem odrovnala a způsobila jí několik dalších bezesných nocí.

Přestala vzpomínat, vstala z křesla a šla vyndat prádlo z pračky.

Jakpak se asi má paní Horáčková, vzpomínala přitom na Adamovu hospodyni, která v jeho rozlehlé vile vykonávala veškeré domácí práce.

Jakmile pověsila prádlo, šla se do kuchyně navečeřet. Otevřela ledničku, chvíli se do ní dívala a pak ji zase zklamaně zavřela. Nic, co by si zasloužilo název večeře, v ní totiž jako obvykle nenašla.

Zase jsem si zapomněla nakoupit, povzdechla si. No co, nebude to poprvé, co mi bude muset stačit jenom oběd ve školní jídelně.

Chvíli přemýšlela, jestli by přece jenom neměla překonat nechuť a lenost a dojít si na víkend nakoupit, když vtom zadrnčel zvonek u dveří.

Kdo to sem proboha leze? podivila se.

Šla se podívat kukátkem a překvapeně vykulila oči, když v nečekaném příchozím poznala Adamova společníka Marka.

Co ten tu chce? A jak vůbec ví, kde bydlím? divila se.

Na okamžik zaváhala, jestli by nebylo lepší předstírat, že není doma, ale když se zvonek ozval podruhé, nedalo jí to a dveře přece jen otevřela. Marek se široce usmál a pomalu zvedl ruku s nádhernou kyticí, kterou zatím držel skloněnou k zemi, aby ji v kukátku neviděla.

„Ahoj, Evičko," pozdravil.

„Ahoj, Marku," odpověděla překvapeně. „Kde se tady bereš? A jak jsi mě vůbec našel?"

„Zahrál jsem si na detektiva," zasmál se. „Pustíš mě dál?"

Eva zaváhala. Dobře si pamatovala na poslední telefonát s ním, a když ho teď viděla před sebou s ohromnou kyticí a dárkovou taškou, která podle tvaru skrývala láhev nějakého alkoholu, napadlo ji, co by mohlo být účelem jeho návštěvy. Kousla se bezradně do rtů, ale z místa se nepohnula.

„A proč jsi přišel?" zeptala se, aby získala čas.

„Přece na kus řeči," odpověděl.

„Není už na návštěvu trochu pozdě?"

„Pozdě?" vyjevil se Marek. „Ještě před hodinou jsem byl v práci, dřív to nešlo."

„A neměl bys teď trávit čas spíš s rodinou?"

„S rodinou strávím celý víkend," povzdechl si Marek, „ale jestli hodláš pokračovat dál v tom výslechu, přines aspoň vázu s vodou, nebo ti ty kytky zatím zvadnou!"

Eva se pousmála a ustoupila stranou.

„Tak pojď dál," řekla.

No konečně, oddychl si Marek.

Najít ji pro něj nebyl žádný problém. Když se mu tenkrát zmínila, že se od Adama stěhuje do vlastního bytu, bylo mu hned jasné, že jí ho kupuje Adam. Pak už stačilo jen trochu zapátrat v interním systému jejich společnosti a její adresu měl rázem k dispozici.

„Co tě to napadlo, nosit mi tak velikou kytici?" ptala se Eva, zatímco hledala vázu.

„Chtěl jsem ti udělat radost. Předpokládám, že ti teď květiny nikdo nenosí. Nebo snad ano?" zeptal se a pátravě se na ni zadíval.

Eva zavrtěla hlavou.

„Nenosí, to máš pravdu. Tak děkuju. Zatím se posaď, uvařím kávu."

Když se vrátila z kuchyně, byl už Marek usazený v křesle, na stole stála láhev značkového vína.

„Než si sedneš, podej prosím tě ještě skleničky a vývrtku," vyzval ji. „Měl jsem v úterý svátek a byl bych rád, kdyby sis se mnou připila."

Eva před něj položila šálek s kávou a stiskla rty.

„Já se bojím pít," přiznala, „nic jsem nevečeřela."

Taková informace Marka zaskočila.

„A proč ne?"

„Zapomněla jsem si nakoupit."

„Ale to mě mrzí, že si se mnou nechceš připít. Co kdybych tě vzal někam na večeři?" napadlo ho.

„Ne, to ne," odmítla Eva a usadila se na gauči. „Už jsem zvyklá."

Marek už dál nenaléhal. Večeře v restauraci se mu nehodila do plánu, znamenala by značné zdržení a tím obtížnější vysvětlování manželce. Pomalu míchal kávu a rozhlížel se kolem sebe. Najednou vstal z křesla a šel si zblízka prohlédnout malý obrázek na stěně.

„Zařídila sis to tady moc hezky," pochválil ji. „Je vidět, že máš vkus."

„Děkuju," poděkovala mu Eva a udiveně ho sledovala, jak přechází pokojem sem a tam. Najednou se otočil, přimhouřil oči, chvíli se na ni díval, pak udělal několik rychlých kroků, ale k jejímu překvapení se nevrátil do křesla. Místo toho se posadil na gauč těsně vedle ní.

„Ale určitě je ti tu večer dost smutno, když jsi tu pořád tak sama, viď?" řekl a vzal ji za ruku.

Překvapená Eva stáhla ruku zpátky, Marek na to však nic nedal a pohladil ji po stehně.

„Co to děláš?“ ohradila se a ruku mu odstrčila.

„Ty nevíš? Přišel jsem tě trochu rozptýlit,“ odpověděl.

„Nemám zájem!“ řekla rázně.

„Tomu nevěřím, ten celibát ti přece nemůže vyhovovat! Určitě už to potřebuješ jako sůl, a právě proto jsem tady,“ odpověděl.

Naklonil se k ní blíž a chtěl ji políbit, Eva však prudce uhnula hlavou.

„Co blázníš?“ rozčílila se.

Ani to však Marka neodradilo, chytil oběma rukama její hlavu a začal ji líbat. Eva se vzpírala a odstrkovala ho, co jí síly stačily.

„Nech mě na pokoji!“ zuřila.

„To po mně přece nemůžeš chtít, Evičko,“ mumlal vzrušeně. „Víš jak dlouho na tuhle chvíli čekám? Jsem do tebe blázen už od toho momentu, kdy nás Adam představil.“

Pootočil se, kolenem jí znehybnil nohy, částečně na ni nalehnul, jednou rukou ji objal, druhou jí drtil ňadro a přitom se ji snažil políbit. Eva házela hlavou ze strany na stranu a ze všech sil se vzpírala.

„Okamžitě mě pusť!“ soptila.

Její odpor dostával Marka do varu ještě víc, teď se jí dokonce pokoušel dostat pod tričko.

„Tak už se nebraň, Evičko, já ti přece neublížím,“ ujišťoval ji. „Bude se ti to líbit, uvidíš! Adam tě určitě nenechal na pokoji jedinou noc, musí ti teď přece chybět mužská náruč!“

Vyděšená Eva viděla, že jde do tuhého, a vší silou mu zaťala nehty do ruky.

„Au!“ zaúpěl Marek a rázem ji pustil.

Viditelných stop na těle se bál, škrábance od nehtů by se mu doma špatně vysvětlovaly.

„Co blázníš?“ obořil se pro změnu on na ni. „Vyvádíš, jako kdybych tě snad chtěl znásilnit!“

„Připadalo mi, že chceš!“ odpověděla Eva rozčileně.

„Máš rozum? Nikdy bych přece vůči tobě nepoužil násilí!“

„Tím si nejsem tak jistá,“ odpověděla Eva, ještě celá zadýchaná.

Zkrotlý Marek se posadil vedle ní, rukou si třel hřbet poškrábané ruky, kroutil hlavou a díval se na ni, jak si urovnává vyhrnuté tričko.

„Neměla jsem tě sem pouštět!“ blýskla po něm Eva očima.

„Ale prosím tě! To je ti moje objetí tolik proti srsti?“ zeptal se uraženě.

„Mám svoje zásady!“ odsekla.

„Aha!“ ušklíbl se Marek. „A jakpak zní zásada číslo jedna? S nikým se nevyspím při první schůzce?“

„Ne! Nikdy si nic nezačnu s tátou od rodiny!“

Marek zrudnul.

„Aha, tak proto! Hm, to jsi mě teda moc nepotěšila. Moje verze by mi dávala naději aspoň do budoucna, ale ta tvoje mi moc šancí nedává.“

„To bych řekla. Měl by ses stydět! Martina se doma stará o tvoje děti a ty, místo aby ses jim věnoval, tady takhle blbneš,“ pustila se do něj.

Marek se na ni zkoumavě podíval.

„Řekni mi, kdyby nebylo Martiny a dětí, měl bych u tebe naději?“

Eva uhnula pohledem.

„Nemám ráda hru na kdyby,“ odbyla ho.

Marek chvíli přemýšlel.

„Ty už máš za Adama náhradu, viď?“ zeptal se.

Eva prudce zavrtěla hlavou.

„Kdepak, o nikoho nestojím.“

„Tomu nevěřím. Ty přece nejsi z těch, co o chlapa nezavadí. Spíš sis zatím nestačila vybrat z toho zástupu ctitelů, co jistě máš.“

Eva stiskla rty a v jejích očích se objevily slzy. Marek se na ni chvíli díval a pomalu mu začínalo svítat.

„Nemůžeš na něj zapomenout, viď?“ zeptal se jí tiše.

Eva bezmocně kývla hlavou.

„Pořád ho miluješ!“ dodal Marek už s jistotou.

Eva zase kývla.

„Já jsem tak hrozně nešťastná, Marku!“ vyrazila ze sebe zoufale.

Marek ji konejšivě pohladil po vlasech, místo uklidnění se ale Eva rozplakala naplno a k jeho úžasu se mu najednou sama vrhla kolem krku, přestože se před malou chvílí jeho objetí tak vehementně bránila. Tváří v tvář jejímu zoufalství ho však veškeré hříšné myšlenky přešly.

„Neplač, Evičko,“ řekl, otcovsky ji objal a hladil po vlasech. „Ten pitomec si tě nezasloužil.“

„To není pravda,“ vzlykala Eva, „je to ten nejlepší mužský na světě.“

Kdepak, vyznat se v ženských, to je pro chlapa zhola nemožná věc, povzdychl si v duchu Marek.

Zničeného Adama měl před očima každý den, a jak se tak teď díval na Evu, otřásající se v záchvatech pláče, bylo mu čím dál jasnější, co musí říct.

„Měla by ses k němu vrátit!“ navrhnul jí tiše.

Eva zavrtěla hlavou.

„To nejde," odpověděla mezi vzlyky.

„Ale jde!" nesouhlasil s ní Marek. „Dám krk na to, že už to víckrát neudělá."

Eva se od něj odtáhla a vyděšeně se na něj podívala.

„Co neudělá? O čem to sakra mluvíš?"

„Přede mnou nemusíš nic tajit. Dobře vím, že ses s ním rozešla kvůli tomu, že tě zmlátil."

„Co všechno o tom víš?" vyplašila se Eva.

„Zas tak moc ne. Řekl mi jenom, že dostal anonym," odpověděl Marek. „Ničím dalším se mi samozřejmě nechlubil, ale i tak to ode mě tenkrát pořádně schytal."

Ještěže neví o tom znásilnění, oddechla si Eva.

„Tak vidíš, že to nejde," řekla.

Marek sáhl do kapsy pro kapesník a utíral jí slzy jako malému dítěti.

„Nevím, proč by to nešlo!" řekl přísně. „Udělal hroznou věc, o tom není sporu, ale doživotní trest si snad přece jenom nezasloužil. Je to rapl žárlivá, to víme oba, ale dostal od tebe lekci, na kterou do smrti nezapomene! Kdyby tě našel v posteli s milencem, připouštím, že jeho by možná bez váhání zabil, ale tebe by se ani nedotknul."

„Myslíš?" zeptala se nedůvěřivě Eva.

„Tomu věř!" ujistil ji Marek. „Znám ho skoro patnáct let a troufám si tvrdit, že toho o něm dost vím. Pamatuju si ho, když se ve škole klepal před každou zkouškou, když mu nečekaně zemřel otec, když se rozváděl a bojoval o Dominika, ale nikdy nebyl tak na dně jako je teď."

Eva se na něj nepřesvědčeně dívala.

„Miloval tě a ještě pořád tě miluje až k zbláznění," pokračoval Marek. „Nevím, co všechno ti sdělil o svojí minulosti, ale určitě přinejmenším tušíš, že jsi nebyla jeho druhá ani třetí. Do manželství s Renatou vstupoval s hlavou v oblacích, ale když zjistil, jak moc šlápnul vedle a že právě oni dva se zřejmě vůbec neměli potkat, pěkně ho to vzalo. Další vztahy ho zbavily všech iluzí už úplně. Narážel na jednu zlatokopku za druhou a nebylo divu, že na nich viděl jenom ty nejhorší vlastnosti, vypočítavost, ziskuchtivost, chamtivost. Slovo láska vymizelo z jeho slovníku. Časem se smířil s faktem, že každý vztah je vlastně obchod. Ženská se pro něj stala jenom prostředkem pro potěšení a zvyknul si na to, že za něj musí platit, ať už přímo penězi nebo něčím jiným. Ale když se seznámil s tebou, nestačil jsem žasnout! Z cynika se stal přes noc romantik jak z telenovely, však já jsem se do tebe zamiloval jenom z těch jeho řečí!"

„Ale já jsem ho stála taky hodně," řekla tiše Eva.

Možná víc než ty ostatní dohromady, dodala v duchu.

„Jenže u tebe neměl pocit, že to dělat musí! Hrozně ho bavilo všelijak tě rozmazlovat, měl totiž vždycky ohromnou radost, když viděl, jak tě zase něčím překvapil. Když přišel po Vánocích do práce, skoro se vznášel a hned ráno se mi chlubil, že jsi mu kývla na žádost o ruku. Zato kdybys ho viděla teď! Chodí jak tělo bez duše a pořád dokola mumlá, že si definitivně zničil život."

„To si za mě ještě nenašel žádnou náhradu?"

„Myslím, že ne," odpověděl Marek. „Do noci totiž vysedává v práci, ale co se mu honí hlavou, těžko říct. Pracovní věci to asi nebudou, nedávno prošvihnul už druhou obchodní schůzku a to je u něj naprosto neslýchaná věc. Když jsem se ho ptal, proč tam straší tak dlouho, řekl mi, že doma na něj všechno padá, že tě vidí všude, kam se vrtne."

Eva o jeho slovech chvíli přemýšlela.

„Poslal tě sem, aby ses u mě za něj přimluvil, viď?" zeptala se.

Marek vyvalil oči.

„Zbláznila ses? Za prvé bys mohla vědět, že svoje záležitosti si vyřizuje vždycky sám a nepotřebuje k tomu prostředníka, a potom..."

Zakroutil nevěřícně hlavou.

„Vážně si myslíš, že by mě poslal večer k tobě do bytu s kytkou a láhví vína?"

Uplakaná Eva se pousmála.

„To asi ne, to máš pravdu," uznala.

„Tak vidíš!" řekl Marek. „To byla moje vlastní iniciativa. Odjakživa mám pro tebe slabost, toho sis snad mohla všimnout už dávno! Naivně jsem si totiž myslel, že ti bude natolik vadit studená postel, že se spolu brzo domluvíme. Bohužel to nevyšlo," povzdechl si.

„Měl jsi o dnešním večeru jinou představu, viď?"

„Měl," přiznal bez váhání Marek, „ale s tím si nelam hlavu. Moc rád bych ti Adama nahradil, ale jak vidím, musel bych ho asi nejdřív zabít."

„A taky se rozvést," připomněla mu Eva.

„No vidíš, a ještě tohle!" povzdychl si Marek a potřásl hlavou. „Jsi opravdu výjimečná, Adam měl pravdu, když říkal, že jsi jedna z tisíce."

„Měl bys už jít," řekla tiše Eva. „Martina na tebe jistě netrpělivě čeká."

Marek ji vzal za ruku.

„Dobře, půjdu, ale ty mi slib, že se zamyslíš nad tím, co jsem ti říkal. Dívat se v poslední době na vás dva, to je jenom pro silnou náturu."

Pustil její ruku, vstal a přesedl si zpátky do křesla. Vypil vychladlou kávu a měl se k odchodu.

„Nezapomeň si vzít to víno," připomněla mu Eva.

„Ale Evičko," pousmál se, „to se přece nedělá. Jen si ho tu nech, třeba ho někdy spolu vypijeme za lepších okolností."

„Ledaže s sebou příště vezmeš Martinu," odpověděla Eva a Marek si hluboce povzdychl.

„Vždycky jsem obdivoval lidi, co dodržují svoje zásady za všech okolností, ale nikdy by mě nenapadlo, že někdy jsou takoví jedinci spíš na zabití!"

Navzdory svým slovům se na ni povzbudivě usmál, pohladil ji po tváři a odporoučel se. Eva se vrátila do obývacího pokoje, dopíjela kávu a přitom přemýšlela nad vším, co jí Marek říkal. Pak usoudila, že bude lepší, když přestane bádat sama nad sebou a raději se pokusí začíst do osudů jiných lidí. Odnesla víno a prázdné šálky od kávy do kuchyně, vysprchovala se a z koupelny zamířila rovnou do ložnice, odhodlaná číst až do bezvědomí, aby se pokud možno vyhnula krizi, která na ni pravidelně přicházela před spaním. Každou noc se totiž převalovala ze strany na stranu, vzpomínala na Adamovy něžné polibky, vášnivá objetí a závratné orgasmy, které spolu zažívali, a pravidelně si pobrečela do polštáře. Odhodlaně zdolávala jednu kapitolu za druhou a začtená do osudů hlavní hrdinky severské ságy se pořádně vylekala, když se najednou rozdrnčel zvonek u dveří.

Proboha, co se to dneska děje? vyjevila se a mrkla na hodiny. Vždyť už je skoro jedenáct!

Než se stačila vzpamatovat, ozval se zvonek podruhé a ještě naléhavěji. Vyskočila z postele a bosa se šla podívat, kdo to je. Opatrně odsunula krytku kukátka a strnula. Za dveřmi stál Adam! Vrátila krytku na místo, poodstoupila od dveří a kousla se do rtů.

Co mám dělat? pomyslela si zoufale.

Vtom jí přímo nad hlavou zařinčel zvonek tak hlasitě, až leknutím nadskočila. Připadalo jí, že v nočním tichu musí ten rámus vzbudit celý dům. Pomalu odsunula bezpečnostní řetízek a pootevřela dveře.

„Co tady děláš?" ptala se potichu. „Poslal tě sem, viď?"

Svou otázkou Adama pořádně zaskočila.

„Kdo?" zeptal se nechápavě. „Kdo mě sem měl poslat? O čem to mluvíš?"

Celou cestu se pokoušel odhadnout, jestli mu Eva padne nadšeně kolem krku, nebo mu zabouchne dveře před nosem a na obě tyto možnosti

se snažil připravit, ale její podivné uvítání ho dokonale vyvedlo z míry. Eva však už poznala, že o Markovi nemá ani tušení a nechtěla ho prozradit.

„Toho si nevšímej," řekla. „Tak proč jsi přišel?"

„Musíme to řešit na chodbě?" odpověděl otázkou. „Nepozveš mě dál?"

Eva zaváhala, ale pak přece jen pomalu couvla, otevřela víc dveře a rozsvítila v předsíni. Adam rychle vešel, pečlivě za sebou zavřel a navlékl zpátky bezpečnostní řetízek. Otočil se zpátky k ní a chvíli si ji beze slova prohlížel. Žádný z nich se nepohnul ani o píď, přesto oba jasně cítili, jak atmosféra v úzké předsíni každou další vteřinou houstne.

„Jsi sama?" zeptal se tiše.

„Kdo by tady asi tak v tuhle hodinu byl?" odpověděla stejně tiše.

Adam se dozvěděl, co potřeboval a už neztrácel čas. Popošel blíž k ní, zabořil obě ruce do jejích vlasů a zvedl jí hlavu, aby na ni dobře viděl.

„Tak ty chceš vědět, proč jsem přišel?" zeptal se. „Myslím, že to dobře víš, ale přesto ti to řeknu. Už čtyřicet sedm dní se probouzím bez tebe a nevydržím to už ani jeden den!"

„Ty jsi počítal dny?" zeptala se užasle Eva.

Adam pomalu zavrtěl hlavou.

„Hlavně noci," odpověděl, „ve dne jsem byl naštěstí v práci. A jakpak jsi na tom ty?"

Eva se pokoušela sklopit hlavu, aby jí neviděl do tváře, ale nešlo to, držel její hlavu příliš pevně. Ukazováčkem ji pohladil po tváři a zase se jí zadíval do očí. Nikdy by ji nenapadlo, co všechno se z nich dá vyčíst! Z jeho pohledu a blízkosti se jí začal zrychlovat dech, do tváří se jí hrnula červeň, tělo jí rozechvěly důvěrně známé vibrace. Adam to na ní dobře viděl a na její odpověď už dál nečekal. Rukama sjel na její ramena, pevně ji objal, přitiskl k sobě a začal ji líbat. Jeho tolikrát osvědčená metoda neselhala ani tentokrát. Eva, zmámená vůní jeho parfému, kterou vždycky tak milovala, brzy cítila, jak jí začínají nohy vypovídat službu. A když pak jeho objetí zesílilo a něžný polibek se začal měnit ve vášnivý francouzák, kapitulovala bez podmínek. Oči se jí zalily slzami, ruce jí vylétly nahoru, objala ho a přitiskla se k němu ještě pevněji. To Adamovi stačilo, jinou odpověď nepotřeboval.

„Evičko, lásko moje jediná," zavzdychal.

Než se nadála, přirazil ji prudce ke zdi a přitiskl se k ní takovou silou, až dostala strach, že se oba co nevidět ocitnou u sousedů.

„Evičko, miláčku, andílku, nemůžu bez tebe žít!" vyrážel ze sebe mezi polibky.

Reakce jeho těla na sebe nenechala dlouho čekat. Trochu se odtáhl, aby si mohl rozepnout kalhoty. Jakmile se mu to podařilo, přetáhl jí přes hlavu noční košilku a strhnul z ní kalhotky.

„Tarzan umírat steskem po Jane," zašeptal.

Popadl ji v podpaží, postavil na nízký botník a už do ní pronikal. Eva tiše zavzdychala, chytila se ho kolem krku ještě pevněji a nohama obemkla jeho boky. Adam ji chytil za zadeček a začal prudce přirážet. Vzdychal přitom tak mohutně, že mu musela přitisknout svoji ruku na pusu, aby nebyl slyšet na chodbu, rozdávali si to hned za dveřmi. Jeho vyvrcholení bylo dílem okamžiku, viděla jeho napjatou tvář, jak se sám snažil svoje vzdechy co nejvíc utlumit.

„Lásko moje," šeptal jí pak, tiskl ji vší silou k sobě a znovu ji líbal, tentokrát i na uslzenou tvář. „Jsi pro mě všechno na světě."

„Co to mělo znamenat?" zeptala se zmámeně, když se postavila zpátky na zem.

Adam jí dal ukazováček na pusu, setřásl ze sebe kalhoty, vzal ji do náruče jako pírko a opatrně ji odnesl do ložnice. Položil ji na postel, stáhl si tričko a lehl si vedle ní.

„Teď jsi na řadě ty, miláčku," zašeptal. „Zavři oči!"

Jakmile na svém těle ucítila jemný dotek jeho ruky, zalila ji vlna blaha z pouhé představy toho, jaká slast ji brzy čeká. Jeho něžné doteky a čím dál vášnivější polibky ji po dlouhém půstu přímo elektrizovaly, brzy se ložnicí neslo její tiché sténání. Však Adam moc dobře věděl, co na ni nejvíc platí! Krůček po krůčku ji neomylně vedl k vrcholu a její stoupající vzrušení začalo brzy dostávat znovu do varu i jeho. Přehoupl se však na ni až tehdy, když si byl jistý, že první vyvrcholení už má za sebou. Když bylo po všem, oba sotva popadali dech.

„Máš někoho?" zeptal se po chvíli stropu.

„Jeptiška se vrátila do kláštera," odpověděla a přímo hmatatelně cítila, jak se mu ulevilo. „A ty?"

„Erotoman se stal mnichem," odpověděl po malém zaváhání.

„A to ti mám věřit?" zeptala se pochybovačně.

„Skoro mnichem," opravil se.

„Aha," povzdechla si. „A copak se schovává pod tím skoro?"

„Tím si teď nelam hlavu a radši spinkej, je už pozdě," pohladil ji. „Zpověď necháme na ráno."

„Copak ty tady chceš zůstat?"

„Samozřejmě," odpověděl. „Jsem jako ty Jezinky, jednou mě pustíš dál a jen tak se mě nezbavíš," zasmál se.

Otočil se na bok, políbil ji, jednou rukou ji objal, hlavu si položil na její rameno a kolenem jí přitiskl nohy k posteli.

„Takhle budu mít jistotu, že mi nikam nezmizíš," řekl spokojeně a za chvíli už slyšela jeho pravidelný dech.

Na rozdíl od něj nemohla Eva dlouho usnout. Jednak se jí neleželo moc pohodlně, protože ji tížila jeho noha, ale hlavně přemýšlela nad tím, co má jeho návštěva znamenat.

Udělala jsem dobře, že jsem ho pustila dál? dumala. Vždycky jsem tušila, že pokud sem přijde, skončíme spolu v posteli, ale že k ní nestačíme ani dojít, to mě nenapadlo. Ale co jsem nakonec mohla čekat? Dopadlo to jako vždycky, prostě mu nedokážu odolat, i kdybych sebevíc chtěla. Stačí, aby mě políbil nebo pohladil a jsem ztracená! Musím ale uznat, že takhle blaze jako teď mi už dlouho nebylo.

Sotva ráno Adam otevřel oči, žádným vysvětlováním se nezdržoval a zahájil nový den ranní rychlovkou, jako tomu bývalo dřív. S naprostou samozřejmostí se choval stejně, jako kdyby byli pořád spolu. Eva měla pocit, že neví, na čem je a to se jí moc nelíbilo.

„Proč jsi vlastně přijel?" zeptala se.

„Copak to nevíš?" odpověděl otázkou.

„Podle toho, jak ses choval v předsíni, jsi asi potřeboval někoho na sex, ne?" neodpustila si malé popíchnutí, kterým Adamovi málem vyrazila dech.

No počkej, pomyslel si, tohle ti nedaruju!

„Správně!" odpověděl pohotově. „Ale už jsem si užil celkem dost, pro tentokrát by mi to stačilo, asi už půjdu," řekl a vstal. „Kdy můžu přijít příště?"

Šokovaná Eva se rázem posadila a vytřeštila na něj oči.

„Cože? Ty...! Ty...!" vyrážela ze sebe.

„Copak?" zeptal se jí Adam s nevinnou tváří. „Něco se ti snad nelíbí?"

„Ty bídáku jeden!" zmohla se konečně na souvislou větu.

„Proč mi nadáváš?" ohradil se Adam.

Při pohledu na její výraz se však už neudržel a nahlas se rozesmál. Hupnul zpátky do postele a přitiskl ji k sobě.

„To jsem tě dostal, co?" smál se. „Nebudeš pořád provokovat jenom ty. Jak vidíš, mně to jde taky dobře."

Zhluboka oddechující Eva ulehčeně vyprskla.

„Já bych tě..." řekla a napřáhla na něj ruku.

Rozesmátý Adam ji znovu objal.

„Evičko moje zlatá, už si ani nepamatuju, kdy naposledy jsem se takhle od srdce zasmál," řekl šťastně. „Jenom ty mi dokážeš udělat ráj už na zemi, proto jsem si taky pro tebe přijel."

Eva tušila už od včerejška, že taková slova dřív nebo později uslyší, na návrat k němu však rozhodně nebyla připravená.

„Můžeš mi říct, jak si to představuješ?" pustila se do něj. „Vtrhneš sem uprostřed noci, obsloužíš se hned v předsíni a…"

Adam jí dal rychle ukazováček na pusu.

„Nemluv takhle! Přišel jsem tě poprosit, aby ses ke mně vrátila."

„To nemůžeš myslet vážně! Dobře víš, jak dlouho jsem se rozhodovala, jestli mám zůstat, nebo odejít. Nechci to zažít ještě jednou!"

„Taky nezažiješ, za to ti ručím. Prožil jsem čtyři nejhorší měsíce v životě a během nich jsem zjistil, že bez tebe pro mě všechno ztrácí smysl. Kdybys věděla, jak moc se musím přemáhat, abych vůbec chodil do práce! Kolikrát tam jenom sedím a čučím do blba, když mi zazvoní telefon, koukám na něj, jako kdybych ho viděl poprvé. Nic mě bez tebe nebaví, ani vydělávat peníze. K čemu mi jsou, když stejně nemůžu mít to, po čem toužím nejvíc!? Přísahám ti, že než bych na tebe zase vztáhnul ruku, radši si ji useknu, nebo rovnou skočím z mostu."

„Ty si vážně myslíš, že mě přesvědčíš, abych se k tobě vrátila?"

Adam se nad ni naklonil a pohladil ji.

„Kdybych tomu nevěřil, nebyl bych tady. Dobře jsem viděl, jak těžko se ti ode mě odcházelo, a díky tomu jsem si uchovával naději, že všechno urovná čas. Myslím, že jsem ti ho dopřál dost na to, aby sis všechno srovnala v hlavě a vyzkoušela si, jak se ti žije beze mě. Řekni mi upřímně, co ke mně cítíš teď? Ještě pořád se mě bojíš? Nenávidíš mě za to, co jsem ti udělal? Nesnášíš mě? Jsi beze mě šťastnější? Odpověz mi!"

„To od tebe není fér," zatřásl se Evě hlas.

„A proč ne? Vždyť po tobě chci jenom pravdu."

„Tenkrát jsem tě hrozně nenáviděla a taky jsem se tě začala bát," řekla tiše. „Jenže pak jsem zjistila, že i přes to všechno tě stejně pořád moc miluju!"

Po jejích slovech spadl Adamovi kámen ze srdce.

„Vždycky jsem ti říkal, že my dva patříme k sobě," řekl a šťastně se usmál.

Přejel jí rukou po těle, ale najednou se zarazil a odhodil pokrývku.

„Prokristapána!" zhrozil se. „Vždyť ty jsi jenom kost a kůže, můžu ti spočítat žebra! Už v noci se mi zdálo, že to ani nejsi ty!"

„Aspoň vidíš, jak jsem bez tebe šťastná," řekla trpce Eva.

Adam zoufale zavzdychal.

„Já jsem ještě větší bídák, než jsem si doteď myslel! Evičko, miláčku, řekni mi konečně, že se ke mně vrátíš. Přece se nemůžeme donekonečna oba takhle trápit!“

„Ty jsi snad taky zhubnul?“ zeptala se ironicky Eva.

„To zrovna ne, ale nepřej si vidět, co se mnou náš rozchod udělal. Moje asistentka Veronika dala výpověď, prý si na mě dokonce stěžovala, že se se mnou teď vůbec nedá vyjít! A Dominik ke mně minule odmítal jít, protože jsem ho víkend předtím seřezal…“

Eva ho ani nenechala domluvit.

„Tohle mi říkáš jako argument, abych se k tobě vrátila? Po tom, co jsi mi udělal?“

„Já vím,“ zavzdychal Adam, „ale já se prostě octnul z ráje rovnou v pekle. Byl jsem čím dál vzteklejší a podrážděnější a Domča tak dlouho otravoval, až mi ruply nervy.“

„Chudák Dominik,“ politovala ho Eva.

„Nemusíš se o něj bát, už jsem to s ním srovnal. Vzal jsem ho do cukrárny a tam si dal do nosu,“ uklidňoval ji Adam. „Evičko, miláčku, když už tak mluvíme o jídle, byla by ode mě moc velká drzost chtít snídani?“ zeptal se.

Eva zčervenala.

„Drzost snad ani ne, ale já doma nic nemám.“

„Mně stačí málo, ale hlavně ty bys měla pořádně jíst. Hezky lež, já ti něco přinesu, dneska zcela výjimečně, tak si toho važ!“ zdvihl ukazováček a usmál se na ni.

Než mu v tom stačila zabránit, vyskočil z postele a odešel do kuchyně. Otevřel ledničku a překvapeně si prohlížel kelímek hořčice, načatou láhev okurek a kečup. Nic dalšího v ledničce nebylo. Zavřel ji, vrátil se do ložnice a chystal se Evu probodnout pohledem, ta to však tušila a schovávala si hlavu pod přikrývkou jako malé dítě.

„Teda Evo!“ řekl vyčítavě. „Měla by ses stydět! V tvojí ledničce by se oběsila zoufalstvím i hladová myš!“

Eva vykoukla ven a uviděla ho stát rozkročeného mezi dveřmi s rukama v bok. Jeho výhružný postoj však vzhledem k jeho nahotě ztrácel na účinnosti. To si zřejmě také uvědomil, protože se hned začal oblékat. V předsíni si natáhl ještě kalhoty a pak se s provinilým výrazem vrátil do ložnice. Eva viděla, že cosi svírá v ruce.

„Způsobenou škodu samozřejmě uhradím,“ řekl rozpačitě a položil na postel její roztržené kalhotky.

„Neodolaly snad síle tvojí vášně?“ vyprskla.

Adam na ni s úsměvem zahrozil a zmizel ve dveřích. Jakmile za ním dveře zaklaply, Eva vstala, oblékla se a prostřela stůl. Když se Adam vrátil s nákupem, posnídali spolu a pak ruku v ruce zamířili do obývacího pokoje. Adam se však zarazil hned na prahu, když si všimnul ohromné kytice ve váze.

„Kdopak přinesl jeptišce tuhle kytici?“ zeptal se.

Eva zčervenala.

„To ti nemůžu říct,“ odpověděla rozpačitě.

„Aha, takže ty přece jenom někoho máš!“ konstatoval sklesle.

„Ne, nemám,“ bránila se.

„Nepovídej, takovou kytici přece nikdo nepřinese jenom tak!“

„Ale já fakt nikoho nemám,“ bránila se Eva. „Ten dotyčný si jenom myslel, že potřebuju utěšit a tak trochu to na mě zkoušel, jenže nepochodil.“

„A kdepak to na tebe ten dotyčný zkoušel?“ vyzvídal Adam a posadil se na gauč.

„Tady u mě,“ řekla rozpačitě Eva a viděla, jak překvapeně vykulil oči.

„To ho zřejmě znáš dost dobře, když už sis ho pozvala k sobě,“ konstatoval.

„Já ho nezvala, přišel sám od sebe,“ bránila se Eva.

„Bez pozvání?“ podivil se Adam.

Okamžitě se mu vybavil jeden Evin ctitel, u kterého se dalo předpokládat, že by si díky výši svého konta s dodržováním obvyklých zvyklostí pravděpodobně hlavu moc nelámal.

„Doufám, že to nebyl David Šrámek?“ zeptal se.

„Ne, ten ne,“ odpověděla Eva a Adam si oddechl.

„Tak kdo teda?“

„Řeknu ti to jedině tehdy, když mi slíbíš, že na něj hned nepoletíš!“

Adamovi údivem poklesla brada.

„Takže já ho znám!“ konstatoval a Eva mlčky kývla. „Řekni mi teda konečně, o koho jde!“

„Ještě jsem neslyšela ten slib.“

„Dobře, slibuju, že na něj nevletím. Tak už se sakra dozvím, kdo tu byl?“

„Marek,“ špitla Eva.

„Marek?“ nevěřil Adam svým uším. „Ten prevít, ten to ode mě ale schytá!“

„Něco jsi mi slíbil!“ připomněla mu Eva.

„To je sice pravda, ale tohle by mě pěkně vytočilo! Vždyť je to můj nejlepší kamarád! Jak ho vůbec mohlo napadnout za tebou lézt!?“

„Přece jsme se rozešli, nic mu v tom nebránilo,“ zastávala se Marka Eva. „Ale neboj se, jenom pořád sondoval, jestli něco nepotřebuju a jestli mi něco nechybí. Stejně neuspěl, a když jsem mu řekla, že na tebe nemůžu zapomenout, vzdal to a nakonec mě začal přesvědčovat, abych se k tobě vrátila.“

„To má taky štěstí!“ řekl výhružně Adam. „Jinak bych si ho podal! Aha!“ svitlo mu najednou. „Tak to o něm jsi včera mluvila!“

„Jo, byl tu pár hodin před tebou a říkal, že dívat se na nás dva je jenom pro silnou náturu. Proto jsem si myslela, že ti zavolal a poslal tě za mnou.“

Adam vrtěl odmítavě hlavou.

„To by neudělal, protože tím by mi prozradil, že u tebe byl! A to mu strach nedovolil, jistě dobře věděl, co by ho pak čekalo!“

„Buď v klidu, stejně měl smůlu, ani to víno jsem mu nedovolila otevřít!“

„Ale, ale, tak on přinesl i víno!?“ žasnul Adam. „Ten se na tebe teda hezky nachystal!“

„Stejně mu to nepomohlo,“ usmála se Eva. „Vynadala jsem mu, že není s rodinou a poslala jsem ho domů.“

„Dobře mu tak!“ řekl pomstychtivě Adam. „Škoda, že jsem nepřijel dřív. Vyprovodil bych ho ze dveří tak rychle, že by se nestačil divit.“

„To bys koukal, kdybys ho tu našel, viď?“

„To teda jo, radši si to nechci ani představovat,“ otřásl se Adam.

Však to bude pro tebe lepší, říkala si v duchu Eva. Kdybys věděl, co se tu včera odehrálo, pokoušel by se o tebe infarkt.

„Můžeš zůstat v klidu, víš přece, že se ženáčem bych si nikdy nic nezačala,“ řekla a pohladila ho po tváři.

„Evičko moje zlatá,“ objal ji a políbil. „Vím, že jsi jediná na světě, tak už konečně zruš ten rozsudek a změň mi doživotí na podmínku!“

Jeho formulace Evu pobavila.

„Už jsi někdy slyšel, že by soud zkrátil doživotní trest na šest neděl?“

„Neslyšel,“ uznal Adam, „ale pokud by soudkyně měla s odsouzeným roční intenzivní sexuální vztah, určitě by mu udělila milost.“

„Odkdy soudce uděluje milost?“

„Nechytej mě za slovo!“ napomenul ji přísně. „A radši mi konečně odpověz!“

„Ještě ne, nejdřív bych totiž chtěla vědět, jak to bylo s tím skoro mnichem."

„Na to se snad radši ani neptej!" povzdychl si Adam. „Když jsi definitivně odešla, byl jsem úplně na dně a trest jsem si dobrovolně ještě zostřil. Říkal jsem si, že čím větší kalvárií si projdu, tím větší budu mít třeba šanci, že se nade mnou smiluješ. Počítal jsem s tím, že tě přesvědčím, abys se mnou šla do toho divadla a doufal jsem, že ti za těch čtrnáct dní budu natolik chybět, že se ke mně přece jenom vrátíš. Vsugeroval jsem si, že pokud ti zachovám věrnost a vydržím těch čtrnáct dní bez sexu, že mě vezmeš na milost. Nemusím ti snad líčit, co to pro mě znamenalo a nejhorší na tom bylo, že jsem trpěl úplně zbytečně. Z divadla jsem se vrátil úplně vyřízený a ten večer jsem si musel pomoct sám," zakroutil hlavou a otřásl se.

Eva se kousla do rtů a Adam pokračoval:

„Pak už jsem to definitivně vzdal, lezl jsem totiž málem po zdi. V práci jsem se na všechny utrhoval, každá maličkost mě vytočila do obrátek, protivil jsem se sám sobě, natož ostatním. Když to vyvrcholilo seřezáním Dominika, viděl jsem, že takhle už to dál nejde. Hned další den jsem pozval na večeři jednu..." zarazil se, „to je vlastně jedno koho. Vůbec mi nezáleželo na tom, která to bude, prostě jsem nutně potřeboval jakoukoliv ženskou! Jenže ať jsem dělal, co jsem dělal, neubránil jsem se tomu, abych ji s tebou nesrovnával. Z toho srovnání nevycházela úplně nejlíp, ale stejně jsem musel všechno překousnout. Po večeři jsem ji odvezl domů a ona mě pozvala nahoru."

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

„Zůstal jsem u ní až do rána."

Eva sklopila hlavu a stiskla rty, Adam ji pohladil po tváři.

„Já vím, že se ti to neposlouchá dobře, ale nechci před tebou nic tajit."

„Těžko ti to můžu vyčítat, když jsme se rozešli," řekla tiše Eva, „ale radost z toho samozřejmě nemám."

„Možná ji mít budeš, až uslyšíš o průšvihu, co se mi stal," ušklíbl se.

Eva povytáhla obočí.

„Ale copak?" zajímala se. „Zase ante portas? Nebo snad něco nefungovalo tak jak mělo?"

„No dovol!" ohradil se dotčeně. „To první se mi stalo jenom jednou a tamto nikdy! A vůbec, moc neprovokuj, můj malér jsi totiž zavinila vlastně ty!"

„Já?" vyjevila se Eva. „Jak to?"

„Protože při soužití s tebou jsem ztratil ostražitost a přestal jsem dodržovat jednu zásadu, doporučovanou všem, co nemají jenom jednoho partnera: nikdy v posteli neoslovovat jménem!“

„Chápu,“ řekla Eva, „pokud má člověk v posteli každou noc jinou ženskou, snadno se splete.“

„Právě!“ povzdychl si Adam. „Ráno jsem otevřel oči a měl jsem přímo před obličejem její vlasy, vypadají skoro stejně jako ty tvoje. Než se mi probudil i mozek, vystartoval jsem po ní se slovy: Evičko, miláčku, ty ses ke mně vrátila!“

„Z toho měla určitě ohromnou radost,“ smála se Eva.

„To jsi uhodla!“ ušklíbl se Adam. „Předstírat, že mi špatně rozuměla, nemělo smysl. Eva a Lucie bohužel nezní moc podobně a kromě toho byla neuvěřitelně rychlá. Než jsem se vzpamatoval z leknutí, vlepila mi pořádnou facku, asi aby se mi rozbřesklo, a řádila jak tajfun.“

„Ranní rychlovka se asi nekonala, co?“ bavila se Eva.

„To teda ne. Házela po mně vším, co měla po ruce a okamžitě mě hnala ven z bytu. Trvalo mi několik dní, než jsem ji uchlácholil a pak jsme se ještě občas sešli. Ale byl jsem čím dál zoufalejší, objímal jsem ji a přitom jsem myslel jenom na tebe. Hrozně mě to deptalo, připadal jsem si jako padouch,“ potřásl hlavou. „Nemohla přece za to, že po tom, co jsme spolu my dva prožili, mi sex sám o sobě už nestačí. Nakonec jsem usoudil, že třeba s jinou to bude lepší a včera jsem pozval na večeři Zuzanu.“

Eva stiskla rty, Adam si zase povzdechl.

„Moc jsem se netrefil. Tak nemožně se všemu chichotala, že se mi úplně zprotivila už na večeři. Odvezl jsem ji domů, a přestože mě zvala na skleničku, nešel jsem dál a radši jsem se vrátil domů. Tam jsem se ovšem víc jak hodinu převracel na posteli, zoufalstvím úplně bez sebe. Jak má člověk usnout sám v ložnici, kde jsi mi předváděla ty nejfantastičtější kousky, co si vůbec kdo umí představit! Kleopatra, Marilyn, Karolína, Klaudie, Alenka, Tereza, převtělila ses do tolika ženských, že už si je ani všechny nepamatuju! Nakonec jsem zase vstal, oblíknul jsem se a jel za tebou.“

„A kolikrát jsi vlastně byl s tou Lucií?“

„Čtyřikrát nebo pětkrát.“

„A to ti stačilo?“ divila se Eva.

„Samozřejmě, že ne,“ ušklíbl se, „jako bys mě neznala! Zbytek byla ruční práce, vědět to Renata, pukne smíchy.“

„A za Izabelou jsi nebyl?“ zeptala se tiše Eva a Adam jen mlčky zavrtěl hlavou.

„A s nějakou jinou?“

Adam zvedl dva prsty.

„Přísahám, že ne.“

„Aspoň, že tak,“ povzdychla si Eva.

„A co ty?“ zeptal se.

„Já?“ podivila se Eva. „Já samozřejmě nic. Copak si myslíš, že bych se s tebou vyspala, kdybych někoho měla? To mě tak málo znáš?“

„Myslím, že tě znám dost dobře, ale stejně si myslím, že vyspala, protože by ses tomu neubránila. My dva prostě patříme k sobě a ani jeden z nás s tím nic nenadělá. Potkat se někde za deset let, do hodiny spolu skončíme v nejbližším hotelu a nebudeme brát na nic ohled. Není to tak?“

Eva sklopila hlavu, Adam ji pohladil po tváři.

„Tak co, dáš mi druhou šanci, Evičko?“ zeptal se.

„Víš, jak dlouho jsem se tehdy rozhodovala?“ zeptala se tiše. „Nemůžeš po mně chtít, abych to přehodnotila takhle na počkání!“

„A proč ne? Copak ses dostatečně nepřesvědčila, že beze mě nemůžeš žít?“

„Bohužel přesvědčila,“ musela uznat Eva, „život bez tebe pro mě vůbec nemá smysl.“

„Tak vidíš, pak ovšem nemáš co řešit!“ řekl spokojeně Adam a vstal. „Vezmi si kartáček na zuby, oblečení u mě stejně nepotřebuješ, a jedeme.“

„Slibuješ, že toho nebudu nikdy litovat?“ váhala ještě Eva.

„Na to ti můžu přísahat,“ ujišťoval ji. „Budeme spolu zase tak šťastni jako dřív a navíc nás bude hřát pomyšlení, že jsme tu bestii Šárku nenechali vyhrát.“

Vytáhl ji z gauče, objal ji a dlouho něžně líbal. Počkal, až si zabalí nejnutnější věci a už s ní netrpělivě mířil ke dveřím. Cestou zastavil před pizzerií, koupil k obědu těstoviny a už uháněl domů. Zajel do garáže a v hale pak Evu prudce přitiskl k sobě.

„Tak tě vítám u mě doma,“ řekl právě tak, jako když k němu přišla poprvé. „Nechceš si náhodou zaplavat?“ zeptal se s poťouchlým úsměvem.

I Eva měla ještě v živé paměti svou první návštěvu u něj.

„Já nemám plavky,“ odpověděla.

„Tady už je nekoupíme, ale kdybys chtěla, půjčím ti svoje,“ zasmál se.

Když si droboučká Eva představila, jakou by měla ránu v šortkách téměř dvoumetrového Adama, dostala záchvat smíchu.

„Děkuju, nechci, do těch bych se vešla třikrát," odmítla.

Takovou drzost si Adam nehodlal nechat líbit.

„Ty jsi už dlouho nedostala na holou, viď!?" zeptal se přísně.

„A ani nedostanu!" odpověděla sebevědomě Eva, ale raději o dva kroky couvla.

„Tím si nebuď tak jistá!"

„Jsem si jistá, nejdřív bys mě totiž musel chytit!"

Ještě než dořekla větu, rychle se rozběhla do obývacího pokoje, Adam však reagoval velmi pohotově a hbitě vyrazil za ní. Eva kličkovala mezi nábytkem a pokojem se nesl její smích.

„Okamžitě se zastav!" přikazoval jí Adam.

„Ani mě nenapadne!"

Uhýbala tak šikovně, že mezi ní a Adamem byl vždycky některý kus nábytku.

„Nebudu tě honit ve vlastním domě!" varoval ji Adam. „Zůstaň stát!"

„Nezůstanu!"

„Počkej, co bude, až tě chytím!" vyhrožoval.

„Nechytíš mě, nechytíš!"

Adam viděl, že mu nezbývá nic jiného, než použít malou lest. Udělal pohyb, jako by se chtěl rozběhnout doprava, ale vyrazil doleva. Past konečně sklapla, Eva mu vběhla přímo do náruče a hned pocítila jeho medvědí stisk.

„A mám tě!" konstatoval s úlevou. „ A teď si to pěkně vypiješ!" dodal výhružně.

Eva dala hlavu na stranu a vrhla na něj svůj už tolikrát osvědčený pohled neviňátka.

„A jak mě potrestáš, můj pane?" zeptala se a několikrát zamrkala.

Adamovi se rázem vybavily závratné okamžiky, které s ní kdysi zažíval, a zalil ho neskutečný pocit blaha. S určením trestu však přesto neváhal.

„Budeš plavat nahá!"

„To toho uplaveme!" povzdychla si Eva.

Měla samozřejmě pravdu, nenechal ji na pokoji ani chvilku, sotva udělala jedno nebo dvě tempa, už ji hladil nebo líbal. Snažila se mu sice co nejvíc uhýbat, ale moc se jí to nedařilo, nejspíš proto, že se stejně bránila jen naoko. Netrvalo dlouho, vzal ji za ruku a vedl ji do odpočívárny. Ještě se nestačila ani pořádně utřít a už ji objímal a líbal, nejdřív něžně, ale pak čím dál vášnivěji. Obě osušky odhodil na zem a něžným

tlakem na její ramena ji přiměl, aby se posadila na postel. Sám zůstal stát před ní a nemusel ani nic říct, i tak Eva věděla, co od ní očekává. Zvedla ruku, několikrát mu stiskla penis a pak ho pomalu začala dráždit. Jakmile se začal napřimovat a nabývat na objemu, předklonila se, nejdřív zakroužila jazykem po jeho špičce a pak se pustila s plnou vervou do práce.

„Á!“ zavzdychal Adam a zavřel oči. „Tohle mi tolik chybělo! Evičko, ty jsi úžasná.“

V této oblasti Eva nasbírala za uplynulý rok zkušeností víc než dost, její ústa střídal jazyk, ani ruce nenechala zahálet. Její dráždění bylo natolik intenzivní, že Adam brzy usoudil, že už dlouho nevydrží.

„Už dost!“ řekl naléhavě. „Přestaň, potřebuju pauzu!“

Couvnul od ní, povalil ji na postel a sám si lehl těsně k ní.

„Ty můj andílku,“ šeptal jí, „nemůžeš ani tušit, jak moc tě mám rád. Milování s tebou se nic na světě nevyrovná.“

Pohladil ji po ňadrech a pak už jeho ruka zamířila do jejího klína. Svými zkušenými prsty pomalu stupňoval tlak tak dlouho, až uslyšel Evino polohlasné zasténání. Ještě chvíli vytrval, ale když vytušil blížící se vyvrcholení, najednou přestal. Evina reakce na sebe nenechala dlouho čekat.

„Proč jsi přestal?“ zeptala se pobouřeně.

„Hádej, můžeš třikrát,“ odpověděl jí.

„To mi nemůžeš dělat, už jsem skoro byla!“

„Však se dočkáš,“ odpověděl.

Nic nedal na její zoufalé zasténání, cestu k vrcholu jí totiž tentokrát chtěl trochu ztížit. Hladil ji po ňadrech a jazykem dráždil její bradavky, dobře však věděl, že to samo o sobě k jejímu orgasmu nestačí. Zoufalá Eva musela čekat dlouhé minuty, než zase ucítila jeho ruku ve svém klíně, sotva však stačila vydechnout úlevou, měl ji už zase jinde.

„Proboha proč ji tam nenecháš!“ protestovala.

Adam si s ní však dál pohrával jako kočka s myší, ale její viditelné zoufalství ho pak přece jen obměkčilo, posunul se níž a začal ji dráždit jazykem. Eva roztahovala nohy, jak jen mohla a modlila se, aby zase nepřestal. Teď už to však Adam neměl v úmyslu a spolehlivě ji dovedl až na vrchol. O co delší dobu na něj musela čekat, o to víc stál za to, její křik se nesl celou místností. Adam ani nečekal, až dozní, posunul se výš a rázně do ní pronikl. Sotva to však udělal, překvapila ho Eva nečekaným manévrem. Obemkla nohama jeho boky a snažila se zaklesnout si kotníky o sebe, aby jí nemohl vyklouznout. Sice se jí to nepodařilo tak,

jak si představovala, ale přesto ho tím tak vyprovokovala, že si milování nestačil ani užít, hotový byl natotata. Dlouho pak leželi bez hnutí a beze slova, jen prudce oddechovali. Eva se tak styděla, že se jí vůbec nechtělo otevřít oči. Když je nakonec přece jen pootevřela, uviděla Adama, jak si podpírá rukou hlavu a pobaveně ji pozoruje. Uhýbala očima, jak jen mohla a cítila, jak jí rudnou tváře.

„Copak, copak?“ zeptal se jí. „Copak se nám honí v hlavičce? Na copak právě myslíme?“

„Na totéž, co ty,“ odpověděla. „Snažím se přijít na to, kdo z nás dvou je beznadějnější případ.“

„Podle mě si nemáme co vyčítat,“ zasmál se a dal jí pusu. „O důkaz víc, že musíme zůstat spolu! Jakpak dlouho by ti trvalo, než by sis tohle dovolila s někým jiným? Stydíš se i přede mnou a to už jsme spolu něco zažili! A já jsem na tom podobně, už dávno mi nestačí obyčejná soulož a těžko bych si dovolil s náhodnou známostí takhle krásně pohrávat.“

„Pohrávat?“ zhrozila se Eva. „Neopovaž se to ještě někdy zopakovat! Netušíš, jak blízko jsem měla k vraždě.“

„To si budu pamatovat a až tě budu zase někdy potřebovat potrestat, aspoň budu vědět jak na to,“ smál se Adam.

Oblékli se a šli si sníst oběd. Eva snědla sotva polovinu své porce a už odložila příbor.

„Jenom hezky pokračuj, nebo tady budeš sedět až do večera!“ řekl Adam výhružně. „Dobře si uvědomuju svůj podíl na tom, jak teď vypadáš a počítej s tím, že udělám všechno pro to, aby ses co nejdřív vrátila na svoji původní váhu.“

Eva si povzdychla a s přemáháním do sebe vpravila ještě několik soust, dál už ji Adam naštěstí netrápil. Uvařili si kávu a odnesli si ji do obývacího pokoje.

„Jsem moc rád, že se ke mně vracíš, Evičko,“ řekl Adam a objal ji kolem ramen, „ale jak tak nad tím dumám, obávám se, že samo o sobě to nestačí.“

Eva udiveně povytáhla obočí.

„Cože? A co ještě chceš?“

„Podle mě je ještě potřeba za vším udělat tlustou čáru a ty poslední měsíce pokud možno úplně vymazat z paměti. Jinak by se nám nemuselo podařit navázat na to, co jsme spolu prožívali. Ne nadarmo se říká, že nevstoupíš dvakrát do téže řeky! Mě pořád deptá pocit viny za to, co jsem ti udělal a ty zase můžeš kvůli tomu nade mnou pociťovat určitou morální převahu. Tohle ale musí skončit, nemůžu se ti prostě

donekonečna omlouvat, nedělalo by to dobrotu, věř mi! Chápeš jak to myslím?“

„Snad. A co s tím chceš dělat?“

„Představuju si něco jako zahlazení trestu. Prostě, udělal jsem něco, co jsem neměl, odpykal jsem si za to trest a teď by se na mě mělo pohlížet, jako kdybych se ničím neprovinil. Já vím, že v tomhle případě jsme si trest odpykali spíš oba dva, ale s tím už těžko něco naděláme. Prosím tě, snaž se vsugerovat si, že jsem tě nikdy nezmlátil ani neznásilnil, nikdy jsme se nerozešli, nikam ses neodstěhovala, pořád jsme spolu!“

„To se snadno řekne, ale hůř udělá.“

„Já vím, ale pokud to nedokážeš, nebude už nic tak jako dřív!“ řekl naléhavě. „Dodnes mi zní v hlavě tvoje věta, že by ses třásla strachy, kdybych tě třeba přivázal k posteli. Tohle tě prostě nesmí vůbec napadnout. Když si tě hezky svážu, musíš se jedině zatetelit blahem! Rozumíš, jak to myslím?“

Eva pokývala souhlasně hlavou.

„Rozumím a musím uznat, že máš pravdu. Pokud by se nám nepodařilo navázat na to, co jsme spolu prožívali loni, nemělo by naše soužití smysl.“

„Právě!“ řekl Adam a pak se jí zadíval do očí. „Tehdy jsi mi mimo jiné řekla, že máš od toho znásilnění problémy s vyvrcholením. Jakpak to bylo včera a dneska?“

Eva zčervenala.

„To přece víš dobře sám!“

„Možná, ale přesto bych to rád slyšel od tebe.“

Eva vyskočila z pohovky, postavila se do pozoru a zasalutovala.

„Poslušně hlásím, že včera a dneska bylo všechno v nejlepším pořádku, pane!“ zahalekala.

„Jsem rád, že se ti vrací tvůj smysl pro humor,“ zasmál se Adam a přitáhl si ji zpátky k sobě, „takže můžeme směle zahájit další dějství.“

„To sice můžeme,“ řekla Eva, „ale dělá mi starosti, co tomu našemu smíření řeknou ostatní.“

„Kdo?“

„Třeba Marek, Helena, nebo moje máti.“

„S tím si vůbec nelam hlavu, nejsme přece první ani poslední, co se dali po rozchodu znova dohromady. Já si promluvím s Markem a ty to vysvětlíš Heleně, v tom nevidím problém, horší to ale asi bude s maminkou,“ zachmuřil se Adam.

„S tím počítej, máš se na co těšit,“ upozornila ho Eva. „Pokud nejsou o víkendu v práci, zvou mě vždycky na oběd a kdykoliv mě máti

vidí, nejradši by tě sprovodila ze světa. Mimochodem, zítra k nim jdu taky, ale s sebou tě vzít nemůžu, máti by ti mohla hodit kuře na hlavu."

Adam si povzdychl.

„A odpoledne jdu ještě s Helenou do kina," vzpomněla si Eva.

„To je škoda, já myslel, že celou neděli strávíme spolu," litoval Adam.

Pak mu však něco blesklo hlavou a uvědomil si, že mu Evin odpolední program vlastně docela vyhovuje. Ve tři hodiny přinesl Evě svačinu, ta se však dalšímu jídlu tak bránila, že mu nakonec nezbylo nic jiného, než ji začít krmit.

„Večeři budeš doufám jíst už sama," řekl pak výhružně. „Víš, jak luxusní je to podnik a vzhledem k tomu, že už dávno nejsi dítě, asi by se všichni dost divili, kdybych tě tam krmil."

Evu ta představa nejdřív rozesmála, ale pak se zarazila.

„Nechtěl jsi mi tím snad naznačit, že už jsem stará?" zeptala se a Adamovi zajiskřilo v očích.

„Než odpovím na otázku, musím udělat průzkum," řekl a rukou zajel pod její župan. „No, možná bych se měl poohlídnout po mladší, taková dvacítka by nebyla marná. Jak se holce blíží třicítka, už má to nejlepší za sebou. Ukaž!" dodal a s gustem ji osahával.

„Ty lumpe!" začala do něj Eva bušit. „Okamžitě mě pusť! Já ti dám dvacítku!"

Adam se jen smál, pomalu zdolával její slábnoucí odpor a pokládal ji na pohovku.

„Ne, teď ne!" protestovala Eva.

„Ty taky nevíš, co chceš," kritizoval ji Adam. „U bazénu jsi to sama chtěla a teď budeš odmlouvat? Tak teď to chci zase já, abys věděla!"

„Teď ne," opakovala Eva, ale ze zkušenosti už věděla, že jí to stejně nebude nic platné.

„Já ti snad budu toho mnicha i věřit," vzdychla si, když bylo po všem. „Nechceš náhodou dvouměsíční celibát dohnat za jeden víkend, viď?"

„To je nápad!" zasmál se Adam.

V půl šesté objednal taxi a odjeli na večeři do stejného podniku, kde spolu byli na první i poslední večeři. Zase seděli v jednom ze zadních boxů, ale dnešní posezení se s tím minulým nedalo srovnat. Když jim vrchní nalil aperitiv, zvedl Adam skleničku k přípitku.

„Tak na druhou kapitolu, Evičko?" zeptal se.

„Na druhou kapitolu," odpověděla a oba se napili.

Adam položil skleničku, vzal ji za ruku a dlouho ji držel ve své.

„Nedokážu vůbec spočítat, kolikrát jsem si v duchu představoval tuhle situaci," řekl, „ale jak dny plynuly, ztrácel jsem čím dál víc naději, že k ní ještě někdy dojde."

Eva se smutně usmála.

„Já měla zase pořád před očima naše loučení. Odcházet od někoho, koho jsem tolik milovala, to byla hrůza."

„Milovala? Proč ten minulý čas?"

„Máš pravdu, pořád tě moc miluju a teď snad ještě víc než předtím," řekla Eva a pohladila ho po tváři.

Hned po návratu domů Adam navrhoval:

„Co takhle bublinky?"

„Bezva nápad," rozzářila se Eva, „ty jsem vždycky tak zbožňovala."

„Však já taky, obzvlášť když jsme byli ve vaně spolu."

Naložili se do vany a užívali si jako za starých časů. Ruku v ruce pak dorazili do ložnice, ale Eva se zarazila hned na jejím prahu. Jindy úhledně ustlaná postel vypadala jako místo po výbuchu granátu. Prostěradlo bylo zmuchlané, přikrývka připomínala neforemnou kouli, polštář ležel dokonce na zemi. Adam pustil Evinu ruku a rychle se snažil postel alespoň trochu urovnat.

„Promiň, tohle jsi nemusela vidět. Já na to docela zapomněl, ale aspoň vidíš, jak jsem na tom byl, když jsem jel za tebou."

Eva se rozpačitě kousla do rtů.

„Tohle mi nevadí, ale…" na okamžik zaváhala. „Opravdu tady nebyla žádná jiná?"

„Samozřejmě, že ne," ujistil ji, „spal jsem za tu dobu jenom s Lucií a vždycky jsme byli u ní."

Eva se mlčky svlékla, vklouzla pod přikrývku, přitáhla si ji až k bradě a oběma rukama si ji přitiskla k tělu.

„Děláš si legraci?" zeptal se užasle Adam. „Myslíš, že s tímhle máš šanci na úspěch?"

Naklonil se nad ni a začal ji líbat. Eva dlouho vzdorovat nevydržela, brzy ho objala a cestu pod její pokrývku měl hned volnou.

„Evičko moje," šeptal a něžně ji hladil. „Tolik nocí jsem se tu převracel a představoval si, že tu budeš zase se mnou. Lásko moje, ty nevíš, jak moc tě miluju."

„Ale vím," zašeptala, „právě tak jako já tebe."

Chtěla se k němu přitisknout, Adam ji však zničehonic pustil a natáhl se k nočnímu stolku.

„Dneska máš výjimečnou příležitost si vybrat," řekl, „od zítřka už se tě nebudu na nic ptát."

Zvedl obě ruce, v levé držel šátek, v pravé pouta.

„Pravá nebo levá?" zeptal se.

„Levá," odpověděla po malém zaváhání.

Sama nadzvedla hlavu, aby jí mohl šátek zavázat. Dobře věděla, jak intenzivní zážitek ji se zavázanýma očima čeká. V tom se nemýlila, ani tentokrát se však šátku sama nesměla dotknout a musela poslušně čekat, až jí ho sundá sám.

Ráno v polospánku ucítila jeho ruku na svých ňadrech. Rozmrzele se k němu otočila zády a zamumlala:

„Teď ne, je neděle, nech mě ještě spát."

Adam na to neřekl nic, brzy však zjistila, že otočit se k němu zády nebyl vůbec dobrý nápad. Posunul se totiž blíž k ní, ještě chvíli ji hladil po ňadrech a po zadečku a brzy ucítila, jak do ní zezadu pomalu proniká. To už jí bylo jasné, že se spaním je definitivní konec, Adam však najednou přestal a odtáhl se od ní.

„Co se děje?" podivila se.

„Klekni si, dělej!"

Sotva to udělala, chytil ji za boky, zezadu do ní vnikl a tak mohutně přirážel, až mu po posteli ujížděla. Když skončil, plácnul ji něžně přes zadeček.

„A teď hybaj na snídani, moje lednička nevypadá jako ta tvoje. Pojď!" řekl a vytáhl ji přes její protesty z postele.

Při snídani se Eva už ani nepokoušela smlouvat. Odevzdaně jedla jogurt s rohlíkem a dokonce si přidala kakao. Adam spokojeně konstatoval, jak se mu ulevilo, že už ji nemusí krmit jako malé dítě. Po této jeho nevinné poznámce však Eva zkoprněla tak, až jí málem zaskočilo sousto rohlíku.

„Dítě! Prokristapána!" vyrazila ze sebe.

Zoufale se kousla do ruky, zavřela oči a bezvládně se svezla na opěradlo židle.

„Co děláš?" žasnul Adam. „Co se stalo?" dorážel, když se nedočkal odpovědi.

„To ti snad ani nemůžu říct!" odpověděla třesoucím se hlasem.

„A proč bys mi to nemohla říct?"

„Protože mě asi zabiješ!" hlesla. „Já jsem totiž úplně zapomněla, že už neberu antikoncepci!"

Adam na ni vyvalil oči, pak polkl a chvíli se na ni vyděšeně díval.

„To teda říkáš brzo!“ konstatoval, když se vzpamatoval.

„No právě!“

Adamův vylekaný výraz se pomalu začal měnit.

„Tak to už je možná hotovo, ne?“ řekl a začal cosi počítat na prstech.

„Co to děláš?“ ptala se Eva nervózně.

„Počítám skóre!“

„Cože?“ nechápala.

„Pokouším se zjistit, kolikrát jsme to od pátku stihli,“ vysvětlil jí a Eva začala rázem počítat s ním.

„Sedmkrát, to bude možná stačit,“ konstatoval Adam. „A kdy to máš dostat?“ ujasňoval si.

„Asi za čtrnáct dní,“ řekla Eva rozčileně.

Teď už se Adam neudržel smíchy.

„Ještě lepší,“ řekl a vzal ji za ruce. „Moje milá Evičko, asi ti budu brzo říkat maminko.“

„Nedělej si legraci!“ pustila se do něj Eva. „Tohle je zatraceně vážná věc. Musím si co nejdřív koupit takovou tu pilulku, co se na tohle doporučuje. Jenom aby už nebylo pozdě!“

Adama smích okamžitě přešel.

„Neopovaž se! To ať tě ani nenapadne! Jestli funguje tak jak všude píšou, nadělá v těle určitě pořádnou paseku! Nedovolím ti, aby sis takovou věc brala!“

„Nepotřebuju tvoje povolení!“ vyjela na něj.

Adam ji pohladil po tváři.

„Evičko, především se uklidni. Samozřejmě vím, že moje povolení nepotřebuješ, ale nehodlám přihlížet tomu, jak si ničíš zdraví. Proč bys to taky proboha dělala, vždyť se nakonec tak moc neděje! Miminko jsme přece stejně plánovali, stačí jenom, když si trochu pospíšíme se svatbou.“

„Ty si myslíš, že si tě hned vezmu?“

„Možná budeš muset,“ usmál se. „Jestli jsi v tom, moc možností nemáš. Nepředpokládám, že bys uvažovala o potratu jako Renata a jako učitelka bys dítě za svobodna mít neměla.“

Eva se chytila za hlavu.

„To jsem si to teda pěkně zavařila,“ povzdychla si zoufale.

Adam si přisunul svoji židli vedle její a objal ji.

„Nepropadej panice, nic přece zatím nevíš jistě,“ chlácholil ji. „Nelámej si s tím hlavu, určitě to dopadne, jak má,“ řekl a povzbudivě ji cvrnknul do nosu.

Eva vstala a jako ve snách skládala nádobí do myčky.

„Víš, jakou by měl Domča radost, kdyby dostal bratříčka nebo sestřičku?“ zeptal se Adam ve snaze ji rozveselit.

„To určitě,“ povzdychla si Eva. „Radostí by byl bez sebe, že se má o tatínka dělit nejenom se mnou, ale ještě s dalším vetřelcem.“

„Ale jdi ty! A dovedeš si představit, co bych si vyslechnul od Marka, kdybych se zase musel ženit?“

Tohle už zabralo líp.

„To jo, tomu věřím,“ vyprskla, „v dnešní době prakticky stoprocentní antikoncepce bys byl fakt za exota, ale aspoň by konečně tvoji zaměstnanci zjistili, co jsi za kvítko.“

Pustila myčku, sedli si do obývacího pokoje a chvíli se dohadovali, jak to zařídit, aby se Eva co nejrychleji přestěhovala zpátky do vily.

„Připadám si jako blázen,“ konstatovala. „Sotva se někde usadím, už se zase stěhuju jinam. A co vlastně bude s tím bytem? Dostala jsem ho od tebe jako dárek na rozloučenou, takže bych ti ho správně měla vrátit.“

„Prosím tě, myslíš, že mi záleží na jednom bytě?“ mávnul rukou Adam. „Pro mě je mnohem důležitější, že jsi zpátky! Dělej si s ním, co chceš. Až se vezmeme, bude stejně docela jedno, co je čí, předmanželskou smlouvu uzavírat nebudu, to bych ti nikdy neudělal.“

„Ale to budeš dost riskovat, ne?“

„Možná,“ připustil Adam. „Ale můžu ti snad dát větší důkaz lásky?“

„To asi ne,“ uznala Eva. „A co ta naše smlouva, co jsme spolu kdysi uzavřeli?“

„Docela fungovala, ne?“ usmál se Adam. „Jsi ochotná uzavřít ji ještě jednou?“

Viděl, jak zaváhala a s úsměvem ji pohladil po břiše.

„Nemusíš se rozhodovat hned, počkáme, až jak tohle dopadne. Možná budu muset příštích devět měsíců poslouchat v ložnici já tebe.“

„Přestaň to přivolávat!“ zlobila se Eva.

„Já nic nepřivolávám, ale vůbec bych se nezlobil, kdybys byla v tom.“

„Předpokládáš, že by se mi s dítětem od tebe hůř odcházelo, viď?“

„Ne, kvůli tomu ne, ty už totiž nikdy nebudeš mít k odchodu důvod,“ ujistil ji Adam.

Když ji před polednem odvážel na oběd k matce a Františkovi, překvapil ji nečekanou prosbou:

„Neříkej jim prosím tě nic o tom, že jsme se k sobě vrátili!“ řekl naléhavě.

„To nemyslíš vážně!“ zhrozila se Eva. „Neumím se přetvařovat, stejně na mně hned poznají, že se něco děje.“

„Tak si něco vymysli, ale vydrž to prosím tě, moc mi na tom záleží.“

Vysadil ji před matčiným domem, zajel si na oběd a pak se vrátil zpátky před dům. Auto však zaparkoval za rohem, aby ho Eva neviděla, a na protější straně ulice trpělivě čekal, až od matky odejde. Jakmile mu zmizela z dohledu, vyrazil ke vchodu a po chvilce čekání se mu podařilo proklouznout dovnitř. Z úkolu, který ho čekal, byl vyplašený a nervózní. Před dveřmi Eviny matky se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil a odhodlaně zazvonil. Matka mu přišla otevřít celá rozesmátá, jakmile ho však poznala, její výraz se okamžitě změnil.

„Co tady děláte?“ zeptala se zostra.

To to hezky začíná, pomyslel si sklesle Adam, už mi ani netyká.

„Paní Kratochvílová...“ začal opatrně, po takovém přivítání si nedovolil jí tykat, matka ho však nenechala ani domluvit.

„Vy máte ještě tu drzost sem přijít? Po tom co jste udělal mojí holčičce?“

„Právě o tom s vámi potřebuju mluvit.“

„My dva se spolu nemáme o čem bavit,“ odsekla a chtěla přibouchnout dveře.

S tím však počítal a stačil dovnitř strčit nohu.

„Co si to dovolujete?“ zvýšila matka hlas. „Zavolám policii!“

Přivolán hlukem vyšel do předsíně její přítel František.

„Co to tady vyvádíš?“ obořil se na ni.

Uviděl nohu mezi dveřmi, otevřel je dokořán a překvapeně si prohlížel nečekaného příchozího. Proti Evině matce byl naštěstí mnohem smířlivější.

„Ahoj, Adame,“ přivítal ho. „Pojď dál!“

„To teda ne!“ protestovala matka. „Pořád je to můj byt a já ho tady nechci!“

„Zbláznila ses?“ napomenul ji František. „Chceš probírat naše záležitosti na chodbě, aby se tím bavili všichni sousedi?“

„Ale já s ním nic probírat nechci!“

„Ale Adam zřejmě něco probrat chce, jinak by sem asi nepřišel, ne? Pojď konečně dál,“ vyzval Adama.

Z matčiných očí teď sršely blesky na oba dva, ale přesile dvou mužů přece jen podlehla. S nasupeným výrazem neochotně ustoupila od dveří a Adam mohl konečně vejít dovnitř. Spořádaně si zul boty a šel za Františkem do obývacího pokoje, matka se loudala za nimi.

„Posaď se," řekl František.

Adama potěšilo, že alespoň on zůstal u tykání. Úplně stačilo, jak ho probodávala očima matka. Nadechl se a odhodlaně spustil:

„Moc se omlouvám, že jsem vám sem takhle nečekaně vpadnul, ale věděl jsem, že jste oba doma a přišel jsem vám vysvětlit, co se mezi mnou a Evou tenkrát stalo. Co všechno vám o tom vlastně řekla?"

Matka neodpovídala, s nezvaným hostem zřejmě nehodlala komunikovat. Františkovi nezbylo než se ujmout slova.

„Řekla nám tehdy, že jsi ji hrozně zfackoval a že se tě teď bojí. Nic víc jsme z ní nedostali, vždycky se rozbrečela a tím obvykle debata skončila. Pak už jsme se radši ani neptali."

„Bohužel je to tak," povzdechl si Adam. „Tenkrát jsem jí moc ublížil."

„Z mojí holčičky si nikdo fackovacího panáka dělat nebude," procedila matka. „To teda ne, na to máme zákony!"

Nutkání vyjádřit svůj názor bylo evidentně silnější než její předsevzetí nemluvit s ním.

„A důvod, proč k tomu tenkrát došlo, vám neřekla?" zeptal se Adam a František s matkou svorně zavrtěli hlavou.

„To je škoda, řeknu vám to teda sám," pokračoval. „Jistě si pamatujete, že jsem o Vánocích požádal Evičku o ruku, a když souhlasila, byl jsem nejšťastnější člověk pod sluncem. Jenže hned po Vánocích jsem dostal anonym, že mě podvádí."

„To by Eva nikdy neudělala!" ozvala se pobouřeně matka.

Uložila si sice bobříka mlčení, ale teď pro ni bylo mnohem přednější bránit svou dceru před tak nehorázným obviněním.

„Teď to vím taky," povzdechl si Adam, „ale zkuste si představit, jak mi tenkrát bylo. Viděl jsem rudě, vůbec jsem nechápal, jak mi to mohla udělat! Tolik jsem ji miloval a najednou držím v ruce dopis, kde mi pisatel sděluje, že má důkaz o její nevěře! Byl jsem na mrtvici a než jsem se z toho stačil vzpamatovat, přišla mi další obálka a v ní tohle."

Sáhl do kapsy a položil na stůl fotografii Evy s Honzou, jak se drží v kavárně za ruce.

„To je přece Honza!" zareagovala hned matka, která ho znala z doby, kdy chodil s Evou.

„Honza!" povzdechl si Adam. „Vy ho znáte, ale já jsem samozřejmě neměl ani tušení, o koho jde. Pro mě to byl cizí chlap, s kterým mě Eva podvádí! Co pak následovalo, už víte. Rozzuřil jsem se do nepříčetnosti, vletěl jsem na chudinku Evičku a pořádně jsem ji zmlátil," zatřásl se

mu hlas. „Když mi pak vysvětlila, že jenom utěšovala kolegu, co právě dostal kopačky, myslel jsem, že skočím pod nejbližší vlak."

Matka s Františkem se na sebe podívali, ale neřekli na to nic.

„Dovedete to pochopit?" zeptal se jich Adam tiše. „Miloval jsem Evu jako nikoho předtím, pořád ji miluju a její zrada mě zasáhla přímo do srdce. Když jsem zjistil, že byla úplně nevinná, snažil jsem se svoji vinu ze všech sil nějak odčinit, ale bylo bohužel beznadějně pozdě, nenechala se ničím přesvědčit a odešla ode mě."

Máti a František se na sebe zase podívali.

„A zjistili jste, kdo ti ten anonym poslal?" zeptal se František a Adam kývl.

„Eva to poznala hned, byla to její kamarádka Šárka."

„To je ale potvora," ulevila si matka. „Škoda, že nám to Eva neřekla, byla bych tě tolik neproklínala."

Adam považoval za dobré znamení, že mu matka zase tyká, věděl však, že vyhráno zdaleka nemá, stále ještě nepadla klíčová otázka.

„A proč jsi sem vlastně přišel zrovna dneska?" zeptala se matka.

A je to tady, pomyslel si a v duchu se pověrčivě pokřižoval.

„Protože se ke mně Evička vrátila," řekl tiše.

„Cože?" vyletěla matka. „Tak ono jí to jednou nestačilo?"

František ji chytil za ruku a snažil se ji uklidnit, Adam se zase zapřísahal, že něco takového se už nikdy nebude opakovat.

„Na Evičku už nikdy nevztáhnu ruku," sliboval, „to mi můžete klidně věřit. Nedovedete si představit, jak moc mě trápily výčitky svědomí a ničila představa, že budu až do konce života pykat za to, že jsem tomu anonymu uvěřil. Naštěstí je Evička velkorysá a odpustila mi."

„Chyběla ti, viď?" konstatoval František.

„Měl jsem ji pořád před očima," povzdechl si Adam, „je totiž naprosto výjimečná."

Sklopil hlavu a za chvíli pokračoval:

„Nechci vypadat jako náfuka a nerad o sobě takhle mluvím, ale od rozvodu jsem pro ženské něco jako lovná zvěř. Moje postavení je pro ně zárukou, že se budou mít jak v bavlnce a s vidinou života v luxusu jsou schopné čehokoliv. Najít si hned nějakou další by pro mě nebyl nejmenší problém, ale mě žádná jiná nezajímá, já miluju jenom Evičku!"

Vypadalo to, že tímhle vyjádřením si matku usmířil definitivně, konečně si uvědomila i povinnosti hostitelky a nabídla mu kávu. Adam ji však s díky odmítl a raději se zvedl k odchodu.

„Počkej ještě chvilku," řekla mu matka a zmizela v kuchyni.